

De autoritate Summi Romani Pontificis, in damnandis à fide Catholica deviantibus: Retractandisque malè actis Conciliis, & benè gestis approbandis.

Consensu Leonis IX. infra Const. 2. incipiens Cum ex, ubi notabo.

Hic autem Pont. inter Sapctos relatus est, ejusque festivitas agitur die 21. mensis Novembris.

GELASIVS EPISCOPVS VRBIS ROMA AD DARDANOS.

Edita An. Dom. 495.

Eutyriana heresi sanctorum à sancta R. E. traditionibus deviant.

Alia mirati sumus, quod vestra dilectio, quibus novam veluti distictam quod non... Hic autem Pont. inter Sapctos relatus est, ejusque festivitas agitur die 21. mensis Novembris.

Cujus auctoritate Eutyrio semel jam damnato, in Conc. Chalced. omnes ejus sequaces damnati censentur, nec de damnationis retractatione agi unquam potest.

§. 1. Quapropter stultitiam respicientes inanium querelarum, perquirere vos oportet ab ipsis Beatis Apostolis, & considerare prudenter, quoniam Patres nostri Catholici, doctique Pontifices, in unaquaque heresi quolibet tempore suscitata, quicquid pro fide, pro veritate, pro communiione Catholica, atque Apostolica, secundum scripturarum tramitem, prædicationemque majorum facta semel congregatione sanxerunt, inconvulsam voluerunt, deinceps firmamque constare, nec in eadem causa denuò quæ præfixa fuerant, retractari, qualibet recenti præsumptione permisissent, sapientissime prævidentes, quoniam si decreta salubriter cuiquam liceret iterare, nullum contra singulos quosque prorsus errores stabile persisteret Ecclesie constitutum, ac semper iisdem futuris recidivis, omnis integra definitio turbaretur. Nam si limitibus etiã præfixis positarum semel synodali regularum, non cessant elisæ pestes resumptis certaminibus contra fundamentum sese veritatis attollere, & simplicia quæque corda percutere; quid fieret si subinde fas esset perfidis inire Concilium? cum, quantumlibet illa manifesta sit veritas, nunquam desit quod perniciofa depromat & falsitas, tametsi ratione vel auctoritate deficiens, sola tamen contentione non cedens. Quæ majores nostri divina inspiratione cœnentes, necessariorum præcaverunt, ut contra unquamque heresim coacta Synodus, pro fide, communiione & veritate Catholica atque Apostolica promulgasset, non sinerent post hæc novis retractationibus mutari, ne pravis occasio præberetur, quæ medicinaliter fuerant statuta pulsandi, sed auctore cujuslibet solant, ac pariter errore damnato succedere judicaverunt, ut, quilibet aliquando hujus erroris communicator existeret, principali sententia damnationis ejus esset obstrictus, quoniam manifestè quilibet vel professione sua, vel communiione posset agnosci.

Ideoque damnato Sabellio, ejus sectatores pro damnationis habitus sunt.

§. 2. Et ut plura taceamus, quæ diligens inquisitor facile poterit vestigare, Sabellium damnavit Synodus, nec ut sectatores ejus postea damnarentur, necesse fuit, in singulos viritum Synodos celebrari, sed pro tenore constitutionis antiquæ, cunctos qui vel pravitate illius, vel communiione extiteret participes, universalis Ecclesia duxit esse refutandos.

Idem de Ario.

§. 3. Sic propter blasphemias Arii forma fidei communiõnisque Catholice, Nicæno prolata conventu, Arianos omnes, vel quisquis in hanc pestem, sive consensu, sive communiione deciderit, sine retractatione conclusit.

Bullar. Magn. Tom. I.

Sic Eunomium, Macedonium, Nestorium Synodus semel gesta condemnans, iterum ad nova Concilia venire non sivit, sed univ... Sic Eunomium, Macedonium, Nestorium Synodus semel gesta condemnans, iterum ad nova Concilia venire non sivit, sed univ... Sic Eunomium, Macedonium, Nestorium Synodus semel gesta condemnans, iterum ad nova Concilia venire non sivit, sed univ...

Idem de Eunomio, Macedonio, Nestorio.

Respicentes ab Ario discordantes à S. R. E. recepti sunt.

Sedis Apostolicæ auctoritas est Concilia agere probare.

Quæ Sedes Acacium ad se reducere multum tentavit.

Acacium auctoritate Sedis Apostolicæ depexit, & pejora commisit.

§. 6. Quis convenienter (ut dictum est, ex paterna traditione perpen... §. 6. Quis convenienter (ut dictum est, ex paterna traditione perpen... §. 6. Quis convenienter (ut dictum est, ex paterna traditione perpen...

§. 7. Hæc dum Acacium certis comperisset... §. 7. Hæc dum Acacium certis comperisset... §. 7. Hæc dum Acacium certis comperisset...

§. 8. Sed Acacius non solum despexit satisfacere... §. 8. Sed Acacius non solum despexit satisfacere... §. 8. Sed Acacius non solum despexit satisfacere...

de mendaciis quæ dicebat, posset confutare Joannem, de mendaciis quæ dicebat, posset confutare Joannem, de mendaciis quæ dicebat, posset confutare Joannem...

& præconia Petri quæ digesserat, rationabiliter allegaret. Quod cum minime fecerit, satis evidentiter ostendit, nec Joannem se posse convincere, nec legitime receptum Petrum habere fiduciam perdocendi, solumque tibi monstravit inesse propositum lætandi Catholicos, hæreticosque laudandi, seque eorum potius, quos laudabat, docuit esse participem, quam Catholicorum quos nitebatur decolorare, consortem, tulitque de se ipse iudicium, cum damnati hominis communione pollutus, damnationis ejus factus est particeps. Ita & Sedes Apostolica, quod ad necessariam diligentiam respiceret, nil omisit, & Acacius secundum formam Synodi Chalcedonensis, quæ error, cui communicavit, elisus est, sicut de hæretico homine scriptum est, suo iudicio condemnatus apparuit, iureque Sedes Apostolica utique se Alexandrinum Petrum damnasse, non etiam solvisse memorat, ne per Acacii pristinam communionem, Petri quoque Collegium, cui Acacius communicaverat, incideret, ipsum competentem Acacium à sua communione submovit. Quapropter utrum error, vel prævaricationi communicaverit Acacius, quid opus erat nova discussione cognoscere? cum jam literis suis esset ipse confessus, ac sicut scriptum est, Ore tuo justificaberis, & ore tuo condemnaberis, verborum suorum vinculis & reus teneretur, & jure pleandus.

Ad ista
iudicium
viva contem-
pserit, sed
Anatolius
legatos misit.

§. 9. Cur ipse in nova causa, quam Synodus nulla præcellerat, Joannem, quem suis literis impetebat, qualemcumque secundæ Sedis Episcopum, in primæ Sedis B. Petri Apostoli iudicio confutare desperit, & ut causam diceret, seu per se, seu per alium, vel venire vel destinare contempserit? indignum habens cuiuslibet Civitatis Antistites ad primæ Sedis venire iudicium, ad quod secundæ Sedis cerneret venisse Pontificem, quod Anatolius Constantinopolitanæ Urbis Episcopus missis legationibus pro sua persona fecisse monstratur. Ecce etiam in hac parte vocem non habent, conquerentes. Ecce inquam ad legitimum est vocatus examen, ubi vel suas partes iustis allegationibus defenderet. Si ille Apostolicæ Sedis refugit examen in Joannis Catholici Pontificis negotio vel ligando, quemadmodum Sedes Apostolica de receptione Petri hæretici sua auctoritate resoluti, Acacii fuerat securura iudicium? An Sedem Apostolicam congruebat, Paræciæ Heraclinentis Ecclesiæ, id est Constantinopolitani Pontificis, vel quorumlibet aliorum, qui cum eodem, vel propter eum fuerant congregandi, iudicium prætolari? cum Apostolicam ejusdem primæ Sedis audientiam Constantinopolitanus Episcopus declinaret, qui sitique etiam si Metropolitanus esset iure suffultus, etiam si inter Sedes haberet locum, primæ tamen Sedis cognitionem fas non habuit refusandi, ad quam secundum Canones, appellante secundæ Sedis Antistite, vocabatur ad nostrorum causam.

Acacium ita
que se reum
fuisse, &
non iure ad
legitimam re-
cusavit com-
parere Sedis
Apost. iudic-
ium, & etiam
literis suis
communicator
erroris in
Concilio
Chalcedonensi
damnatus.

§. 10. Hoc ipso satis ostendit, reum se esse confessum, qui ad legitimum iudicium postulatus, adesse contempserit, nec poterat ultra differri, ne sicut dictum est, antiqua illius communione durante, cum sese jam sociasset externæ, Sedes quoque Apostolica per eum pollueretur contagio perfidiorum; dignumque esset, vel prævaricatorem, vel contemptorem iudicii competētis, manifestissimè scilicet de suo negotio desperantem, à Catholica atque Apostolica integritate & communione secludi. Hic si examinatio queritur, iam iudicio non erat opus postquam & literis suis ipse confessus est, & ad legitimum iudicium vocatus adire pertimuit. Si auctoritatis pondus inquiratur, Chalcedonensis Synodi tenor cum Apostolica Sede consentiens, & illius definitionis exequutio, reperitur condemnati illic erroris communicator effectus; præfixa nihilominus ibidem particeps damnationis apparuit. Quoniam idem ipse error, qui semel est cum suo auctore damnatus, particeps quolibet prævaricationis effectus, & execrationem sui gestat, & poenam. Hoc tenore etiam Timotheus Hillurus, atque ipse Alexandrinus Petrus, qui secundam certè Sedem quoquo modo tacuisse videbantur, non repetita Synodo; sed auctoritate tantummodo Sedis Apostolicæ, ipso quoque Acacicio postulante, vel exequente, probatur esse damnatus. Nunc autem ipsi doceant legitime fuisse Petrum purgatum, & ab omni hæreticorum contagione ritè discretum,

cum ei communicavit Acacius, si ejus communicatorem putant Acacium aliquatenus excusandum, aut si, quod magis est verum, convenienter atque legitime Petrum probare non poterunt expiatum, propter quod etiam ad Apostolicæ Sedis iudicium Acacius vel venire, vel destinare non ausus est, restat ut in ejus communicatione fuerit, & qui ei communicavit, infectus.

§. 11. Non reticemus autem, quod cuncta per mundum novit Ecclesia, quoniam quorumlibet sententiis ligata Pontificum Sedes B. Petri Apostoli jus habeat resolvendi, utpotè quod de omni Ecclesia fas habeat iudicandi, neque cuiquam de ejus liceat iudicare iudicio. Siquidem ad illam de qualibet mundi parte Canones appellari voluerint, ab illa autem nemo sit appellare permittitur. Quapropter cum satis constet, Acacium nullum habuisse pontificium, sententia Sedis Apostolicæ damnatum, sine ulla ejus notione solvendi, dicant certè qua Synodus hoc ille præsumpsit, quod nec sic quidem absque Apostolica Sede fas haberet efficere? Cujus Sedis Episcopus, cujus Metropolitanæ Civitatis Antistes? nonne Paræciæ Heraclinentis Ecclesiæ? Si illi certè licuit sine Synodo sententiam Apostolicæ Sedis abrumpere, nulla ejus consultatione qua sita, irane verò non licuit primæ Sedi Chalcedonensis Synodi constituta, sicut decuit exequenti, hujusmodi prævaricatorem sua auctoritate detrudere?

Sedes Apo-
stolica omnes
iudicari & à
nemine iudi-
cari nec ul-
lo modo ab ea
appellatur.

§. 12. Sed nec illa præterimus, quod Apostolica Sedes frequenter, ut dictum est, more majorum, etiam sine ulla Synodo præcedente, & absolvendi quos Synodus iniquè damnaverat, & damnandi nulla existente Synodo, quos oportuit, habuerit facultatem.

Damnatus
& absolutus
omnes sine
predecessis
Synodus qua
malè iudica-
verit, si ve-
non.

§. 13. Sanctæ memoriæ quippe Athanasium Synodus Orientalis addixerat, quem tamen exceptum Sedes Apostolica, quia damnationi Græcorum non consentit, absolvit.

Athanasium
in Synodo
damnatum
absolvit.

§. 14. Sanctæ memoriæ nihilominus Joannem Constantinopolitanum, Synodus etiam Catholicorum Præfultum certè damnaret, quem simili modo Sedes Apostolica etiam sola, quia non consentit, absolvit.

Joannem Co-
stantinopoli-
tanum iudi-
cavit, &
absolvit.
Flavianum
quoque lice-
ravit, &
Dioscorum
condemna-
vit, ac Ephe-
sinam Syno-
dum malè se-
cundo loco
improbavit.

§. 15. Itemque sanctæ memoriæ Flavianum, Pontificum Congregatione damnatum, pari tenore, quoniam sola Sedes Apostolica non consentit, absolvit, potiusque qui illic receptus fuerat Dioscorum secundæ Sedis Præfultum sua auctoritate damnavit, & impiam Synodum non consentiendo submovit, ac pro veritate, ut Synodus Chalcedonensis fieret, sola decrevit, in qua Pontificibus innumeris qui latrocinio corruerant Ephesino, veniam postcibus, sola concessit, & in sua perfidia permanentes nihilominus sua auctoritate prostravit, quam Congregatio quæ illic pro veritate reparanda collecta fuerat, est sequuta. Quoniam sicut id quod prima Sedes non probaverat, conitare non potuit, sic quod illa censuit iudicandum, Ecclesia tota suscepit.

§. 16. Ubi etiam consequenter ostenditur, quia malè gesta Synodus, id est, contra scripturas sanctas; contra doctrinam Patrum, contra Ecclesiasticas regulas, quam tota meritò Ecclesia non recepit, & præcipue Sedes Apostolica non probavit, per bene gestam Synodum, id est, secundum scripturas, secundum traditionem Patrum, secundum Ecclesiasticas regulas, pro fide Catholica, & communione prolata, quam cuncta recepit, Ecclesia, quam maximè Sedes Apostolica comprobavit, ut debuerit, & potuerit immutari. Bene verò gestam Synodum juxta supradictum modum, nova Synodo nullatenus immutandam. Proinde si Eutychem fatentur hæreticum, malè gestam apud Ephesum Synodum, qua est receptus, pariter fatebuntur, & per bene gestam Synodum Chalcedonensem, quod Eutychem, vel cum eo sentientes talia, sunt rejecti, velint, nolintque consentiant, atque idè bene gestam Synodum novis exagitationibus refricari non licuisse cognoscant. Qui si forsitan dixerint, eo tenore Ephesinam quoque Synodum non licuisse mutari, rursus hæc eadem quæ supra deprompsimus, planius repetita perpendantur, id est, quia contra fidem, contra veritatem, communionemque Catholicam, verèque Christianam, non rectè gesta Synodus, legitima Synodo pro fide, veritate, communionemque Catholica, verèque Christiana modis omnibus secludenda est, & injusta Synodus iusta Synodo submovenda.

Synodus
Chalcedonensis
iustè dicitur
Ephesinam
iure damna-
vit, quia uni-
versalis Ec-
clesia ratio-
nabiliter
approbavit.

Synodus se- mel bene acta nullam retractatur. & ab ea deviantes damnati censentur.

§. 17. Pro fide autem & veritate & communione Catholica, bona Synodus, verèque Christiana, semel acta, nulla nec potest, nec debet novæ Synodi iteratione convelli; sed secundum bene gestam Synodum, rectèque præfixam, si quis ab ejus tramite deviarit, consequenter ac sufficienter ejus definitione plectendus, meritoque illius subjacet constitutis. Nec opus est per singulos quosque deviantes, jureque plectendos, novas rursus Synodos introduci, cum ex illius tramite, quæ auctorem cum errore damnavit, quisquis quolibet modo, quolibet titulo complex ejusdem fuerit factus erroris, ut qui ejus se contagione polluerit, competenter & particeps ejusdem damnationis existat, ejusque pœna puniatur obstrictus, cuius maluit inire consortium.

Eutyche negantes fuisse hæreticum, Eutycheiani sunt & damnati cum ipso Eutyche.

§. 18. Quæro ergo ab his, quid de Eutyche sentiant? fuisse hæreticum, an asserunt non fuisse? si non fuisse contendunt, quid ambagibus agunt? quid circuitionibus præstigiisque se contegunt? palam se Eutycheianos esse pronunciet, ut in ejus sacrilego furore convicti, veritatis molibus obruantur, apertèque cognoscant, non solum hæc ipsa pestis Eutycheiana, quantum Christiano dogmati probetur inimica, sed quantas alias hæreses, eaque gravissimas, in sua pravitate contineat, ut in quibus foveis volutentur, & in quod præcipitium baratrumque mergantur, intelligant. Simul autem si Eutyche hæreticum negant, & omnimodis publicatur, quod idè de omnibus Eutycheianæ pesti communicantibus, suppresso veluti hoc ipso errore contendunt, ut nos per talium hominum, quod absit, insidias captiosasque tendiculas, in Eutychetis insaniam nitantur inducere; quod quidem etiam si non negent, sive scientes, sive nescientes, facere consulantur.

Eandem hæreticum esse fatentes, d. Synodum Ephes. illum recipientem, improbam fuisse admittunt. ac Synodum Chalcedonensem, si idè cum Dioscoro damnantem, ipsam fuisse supponunt, idèque jure à Sede Apost. comprobata fatentur.

§. 19. Sin verò & Eutyche hæreticum negare non audent, restat ut contra Catholicam fidem, non Synodum nuncupandam, sed conspirationem potius perdituram, fuisse consentiant, quæ apud Ephesum, Eutyche reducto, perculit Sanctæ memoriæ Flavianum, cunctosque qui illic aderant Sacerdotes, militari terrore compulerit tanto scelere præbere consensum. Atque idè nobis necesse est, pravam pervertamque conspirationis illius, & atrocitatem fuisse perhibeant actionem, eamque debuisse in his omnibus aboleri, & idè justam, bonam, veraciter Christianam Chalcedonensem Synodum processisse definiant, in his quibus Eutyche depulso, cum suo fautore Dioscoro, hæresim eorum erroremque damnavit. Hanc ergo Synodum (ut dictum est,) bonam, veram, justam, Christianamque esse non dubitant, per quam illa noxia sunt remota.

Et idè deviantes à d. Synod. Chalcedonensis, vel eius communione damnati sunt.

§. 20. Perspiciant ergo, tandemque concedant, quod quisquis ab ejus justæ, Christianæ, veræque Synodi fide, communione & veritate deviarit, vel ab ea deviantibus communionem miscerit, sufficienter atque competenter secundum ipsius definitam, teneatur obstrictus, quonia mala Synodus bona debuit submoventi. Bona verò Synodus, nulla causa est, cur alia debeat Synodo retractari, ne ipsa retractatio ejus constitutis deroget firmitatem.

Et sectatores Eutycheis eandem damnationem ligantur.

§. 21. Proinde quicumque Congregationis Ephesinæ tenentur affectu, quid adhuc Acacii tantummodo nomen obtrendunt, & non palam se sectatores Eutychetis, qui illic receptus fuerat, profitentur?

Illum verò execrantes, Synod. Chalcedonensem non iterandam, sed exequendam esse cognoscunt.

§. 22. Qui si refugiunt, atque Eutyche se perhibent execrari, simul ergo & Ephesinam qua malè receptus est, conspirationem jure callatam, & Chalcedonensem Synodum, qua rejecta est, merito consentient institutam, atque ita Synodum, quæ pro fide Catholica sit præfixa secundum, veltram formam, sicut dictum est, perspiciant, novellis non potuisse questionibus ventilari, sed juxta ejus tenorem semel legitime, justèque depromptum, & jure probari recta sedentes, & sentientes contraria refutari, quod Sedes Apostolica, sicut decuit antiqua traditione custodiens, non Synodum duxit iterandam, sed in ejus prævaricatore pellendo, hanc eandem Synodum potius exequendam.

Acacius itaque improbi Chalcedon. Synodi retractationem sentia vit.

§. 23. Quapropter si quis adhuc secundum Chalcedonensem Synodum hæc ab Apostolica Sede gesta reprehendit, præterquam quod & hæc qua superius astruimus, & multiplici potest ratione convinci, multo magis

Bullar. Mag. Tom. I.

tamen Acacio non licuisse fatebitur ista tentare.

Joannemque Anisitem Catholicum impie expulit. & Petrum hæreticum subrogari permisit.

§. 24. Dicat ergo qua ipse Synodo Joannem secundæ Sedis Antistitem qualemcumque, certè Catholicum, & Catholicis ordinatum, nec de Catholica fide & communione aliquatenus impetum duxerit excludendū & hæreticum manifestum Petrum, sua quoque executione dænatum, Põtifici Catholico permiserit subrogandum: Cum etiam si reus manifestus esset Joannes, post eum saltè Catholicum convenisset præfici Sacerdotem, sicut ipse quoque suis sacris sanctæ memoriæ Timotheo Catholico in Alexandria faciendum promississe legitur Imperator. Quæ Synodo tertiæ Sedis Episcopum Calendonem idem expelli fecit Acacius; nihilominus eundem Petrum tam hæreticum manifestum, ut eidem palam necesse communicare prætenderet, sua passus est dispositione sublitui? Qua denique per totum Orientem Synodo ejectis Orthodoxis nullo crimine maculatis, pravos quosque, & criminibus involutos, sua provisione suppulit? Quæ Synodo tot aliena privilegia nefandus populator invalit?

Aliquo enormis paravit.

§. 25. Sed libri non sufficient, si tragædias ejus, quas per Ecclesias totius Orientis exercuit, sigillatim scribere moliamur. An illud ipsius argumentum nobis æstimandum opponendum, quo facinora sua in imperialem misit est factare personam? Cur igitur, quando voluit obstitit Basilisco tyrano certè & hæretico vehementer infesto? Cur ipsi Imperatori Zenoni, quia palam Antiocheno Petro noluit communicare, suam non subdidit voluntatem? Ecce potuit & in aliis resultare, si vellet. Sed ut ea quæ latius explicanda sunt, omittamus, quidquid ipse Zenon Imperator suis literis profitetur cuncta sese ex Acacii gessisse consilio, nec hoc eum fallere litteris suis, ipse pariter testatur Acacius, qui & eum nihilominus universa rectè gessisse conscripsit, & suo consilio hæc eadem gesta non tacuit. Quasi verò tantum in Alexandrini Petri communionem Acacius prævaricator extiterit, & non in omnibus vel fecit, depulsi Catholicis Pontificibus tanquam Tyrannus, Ecclesiis quibusque præponi, vel taliter præpotitis perversa communione permixtus est, qui hoc ipso secundum Canones fuerant ab Ecclesiastica communione pellendi, quod se passi sunt successores vivis Sacerdotibus adhiberi. Quis autem non perspiciat Christianus, quod Catholicis Pontificibus propria Sede dejectis, non his hæretici potuerint introduci; quibus tamen cunctis vel auctor fuit Acacius subrogandis, vel subrogatis communicator accessit. His utique qui à communione hæreticorum nullatenus discrepabant, Cur ergo vel cum hæc fieri videret Acacius, non, sicut sub Basilisco jam fecerat, ad Apostolicam Sedem referre curavit? ut si solus ipse non poterat, junctis cum eadem consiliis, atque tractatibus, apud Imperatorem possent quæ Religionis competerent allegari. Nam si Basiliscus, ut dictum est, tyrannus & hæreticus, scriptis Apostolicæ Sedis vehementer infractus est, & à plurimis revocatus excessibus, quanto magis legitimus Imperator, qui se Catholicum videri volebat, potuit cum Apostolica Sede cunctorum quoque Pontificum moderata suggestionem mitigari? præcipue eum ejusdem Acacii esset specialis fautor & amator, & qui literis suis tam ipsum Acacium, quam sanctæ memoriæ Papam Simplicium magnis laudibus extulisset doceretur quod hæreticis constantissimè restitisset. Cur tanto tempore Acacius inter ista conticuit, nisi quia præpediti nolebat ullatenus, quæ pro hæreticis desiderabat impleri. Ponamus tamen, etiam si nulla Synodus præcessisset, cujus Apostolica Sedes rectè fieret executrix, cum quibus erat de Acacio Synodus ineunda? nunquid cum his, qui jam participes tenebantur Acacio, & per Orientem Catholicis Sacerdotibus violenter exclusis, perque exilia diversa relegatis, loci evidentè existerent communis externæ, prius se ad hæc confortia transferentes, quam Sedes Apostolicæ scita consulerent? Cum quibus ergo erat Synodus ineunda? Catholicis Pontifices fuerant undique jam depulsi, solique remanserant socii perdidit, cum quibus jam nec licebat habere conventum, quia moris Ecclesiastici omnino non esset cum his qui pollutam communionem teneret, permixtamque cum pestidis, ullum miscere consilium. Propheta quoque dicente, Non sedi in concilio vanitatis, & cum iniqua gerentibus non

B 3 introibo

introibo. Odiui Congregationem malignorum, & cum impijs non sedebo. Redde igitur per Chalcedonensis Synodi formam huiusmodi pravaricatio repulsa est potius quam ad Concilium, quod nec opus erat post primam Synodum, nec cum talibus habere licebat, adducta est. Na & quid ageretur de fide Catholica, si intelligere voluissent, ignorare non poterant, cum viderant Catholicos Pontifices nulla Synodi discussione, nullo Concilio, precipue cum novas causas esse perpenderent, toto Oriente depelli, & ceteri quid caverent, ex illorum discere qualitate potuissent. Restat igitur ut illius partis eos fuisse sit clarum, cui se post tot experimenta dodiderunt, meritoque ab Apostolica Sede, ceterisque Catholicis non iam consulendi erant potius, sed notandi.

Constantinopolitana Ecclesiam praeferat alijs esse maiorem ob imperatoris praesentiam.

§. 26. Rursus autem quod prerogativam volunt Acacii comparari, quia Episcopus fuerit regiae Civitatis. Nunquid apud Ravennam, apud Mediolanum, Syrmium, apud Treviros, multis temporibus non constitit Imperator? Nunquid harum Urbium Sacerdotes ultra mensuram sibi met antiquitas, deputatam, quippiam suis dignitatibus usurparunt? Nunquid Acacius, ut Joannem qualemlibet hominem, Catholicum tamen, a Catholicis ordinatum de Alexandria excluderet, Petrumque in haeresi jam detectum atque damnatum, absque Sedis Apostolicae consultatione reciperet, aliqua Synodo saltem illic habita, hoc audacter arripuit, ut Calendionem de Antiochia pelleret, haereticumque Petrum, quem ipse quoque damnaverat, absque notitia Sedis Apostolicae rursus admitteret, aliqua Synodo id fecisse monstratur? Si certe de dignitate agitur Civitatum, secundae Sedis & tertiae, major est dignitas Sacerdotum, quam ejus Civitatis, quam non solum inter Sedes minime numeratur, sed nec inter Metropolitanorum iura censetur. Nam quod dicitis regiae Civitatis, alia potestas est Regni saecularis, alia Ecclesiasticarum distributio dignitatum. Sicut enim quamvis parva Civitas prerogativam praesentis Regni non minuit, sic Imperialis praesentia mensuram dispensationis religiosae non mutat. Sit clara Urbs illa potestate praesentis Imperii, Religio tunc sub eadem firma, tunc libera, tunc provecta consistit, si potius hoc praesente propria teneat sine ulla perturbatione mensuram. Postremo, si sibi de Imperatoris praesentia blandiuntur, & indignant Constantinopolitanam Civitatis Episcopi potiores fieri posse personam; audiant Martianum ejusdem Principem Civitatis, posteaquam pro augmento Urbis ipsius Sacerdotis intercessor accedens, contra regulas obtinere nihil potuit, Sanctae memoriae Papam Leonem summis laudibus profecutum, quod canonum regulas violari nulla fuerit ratione perpessus. Audiant Anathemum ejusdem Sedis antistitem, clerum potius Constantinopolitanum, quam se tentasse talia consistentem, atque in Apostolici Praesulis totum dicentem positum potestate. Ipsum B. Papam Leonem Sedis Apostolicae praesulem, cujus Synodus Chalcedonenis auctoritate firmata est, quicquid ultra quam ab eodem pro fide & communione Catholica, atque Apostolica illic agendum, constaret esse delegatum, per occasionem Congregationis illius praeter Nicenos Canones nova videretur actione tentatum, competenti refutatione vacuasse. Eaque nihilominus etiam sub sanctae memoriae Papa Simplicio, Legatum Sedis Apostolicae Sanctae memoriae probum, Canonicum Urbis Episcopum, Leone Principe tunc petente praesente, docuisse nullatenus posse tentari, neque hic profus praebuisse consentium. Atque ideo non ad Civitatis cuiuslibet respiciant qualitate, sed modum dispensationis Ecclesiasticae, paterna traditione firmatum convenienter observent.

Isa. 47. tu pro religione Constantinica apud Imperatorem nihil egisse demonstrat.

§. 27. Dicatur autem de Alexandrino, & Antiocheno Episcopis certis ex causis Principem magis illa quae gesta sunt, non Acacium percepisse, sed Principi Christiano decurrat suggerere Sacerdotem maxime ejus familiaritate & favore fruebatur, salvam fore de ejusdem injuria contumeliaque vindictam, tantum ut Ecclesiae tineret Christianus Princeps regulas custodiri, quia & nova in utroque Pontifice causa esset exorta, & novam discussionem consequenter inquireret, & sicut semper esset effectum, ac divinae pariter leges, humanaeque censerent, ut

Sacerdotali Concilio de Sacerdotibus judicia provenirent, non a saeculari videretur qualescumque Pontifices, etsi errore humanitas accedente, non tamen religionem nullatenus excedentes potestate percelli. Adhuc iusta ratione Principi suggerenda non erat Regiae Civitatis honore sublimis factus erat in regia Civitate sublimior, tanto magis in his suggerendis debuit esse constantior. Si autem in his quae pro religione fuerant exercenda, extitit contemptibilis, & aut legnis, aut fiduciam non habens intimandi, in quo per regiam Civitatem major effectus esset ut per ea lux pravaricationis exerceret potius tyrannidem, quam causas religionis legitime procuraret?

§. 28. Nathan Propheta, palam publicum in facie Regi David, & commissum pronuntiavit errorem, & ipsum commississe non tacuit, & confessione correctum consequenter absolvit.

Nathan Propheta exemplum contra ipsum Acacium adducit. Et S. Ambrosii aliud exemplum.

§. 29. Beatae memoriae Ambrosii Mediolanensis Sacerdos Ecclesiae, majori Theodosio Imperatori communionem publice palamque suspendit, atque ad poenitentiam redegit regiam potestatem.

§. 30. Beatae memoriae Papa Leo, sicut legitur, Imperatorem Theodosium juniorem, Ephesino latrocinio liberè coarguit, excedentem.

Leonis quoque pp.

§. 31. Sanctae memoriae quoque Papa Hilarius Anthemium Imperatorem, cum Philotheus Macedonianus ejus familiaritate suffultus, diversarum conciliabula nova seclatrum in urbem vellet inducere, apud Beatum Petrum Apostolum palam ne id fieret, clara voce constrinxit, in tantum ut non ea faciendae cum interpositione Sacramenti idem promitteret Imperator.

Hilarii etiam Papa.

§. 32. Sanctae memoriae nihilominus Papa Simplicius, & post eum Sanctae memoriae Papa Felix, non solum Basilicum Tyrannum, sed etiam Imperatorem Zenonem, pro iisdem ipsis excessibus, auctoritate libera saepius increpasse noscuntur, haecque potuissent, nisi Constantinopolitani Praesulis accenderetur instinctu, qui particeps externae communionis effectus, necessario in quod incidere, jam fovebat; malens in sua pravaricationis obstinatione persistere, quam curandus ad salubria remeare, sicut ipse rerum probavit eventus.

Simplicii quoque & Felicis Pontificum.

* alios potuissent.

§. 33. Ecce nuper Honorico Regi Vandalicæ nationis vir magnus & egregius, Sacerdos Eugenius Carthaginensis Episcopus, multique cum eodem Catholici Sacerdotes, constanter resistentes saevienti, cunctaque extrema tolerantes, hodieque persecutoribus resistere non omittunt.

Eugenii Episcopi Carthaginensis.

§. 34. Nos quoque Odoacri barbaro haeretico Regnum Italiae tunc tenenti, cum aliqua non faciendae praeciperet, Deo praestante, nullatenus paruisse manifestum est.

Isidori Praesulis alia exempla adducit.

§. 35. Hic autem vir bonus Acacius, & Sacerdos eximius, in tantum se & suggerere potuisse monstravit, & noluisse deprompsit, imò fuisse patefecit, ut & Imperator cuncta se ex ejus gessisse consilio non taceret, & ipse Imperatorem magnis praeconiis elevarer illa facerem, seseque prodidit his agendis rebus fuisse participem.

Acacium vero non Imperatori resistisse, sed potius fuisse obsequat.

§. 36. Sed esto, Calendion Imperatoris nomen abstulerit, Joannes Principi mentitus fuisse jactetur, quae tamen cum novae essent causae, nova debuit Ecclesiastica praevenerit discussio? an qui in hominem Imperatorem peccasse dicebantur, nulla interveniente Synodo de jecti debuerunt?

Imperator injure dejecti Antistites absque aliqua Synodo.

§. 37. Et in Deum qui summus & verus est Imperator, Acacium delinquentem, sinceramque communionem divini Sacramenti studentem miscere cum perfidis, secundum Synodum, quae haec est damnata perfidia, non oportebat expelli?

Acacium autem postquam ad quae Synodus a Papa damnatur.

§. 38. Quid de innumeris per totum Orientem Catholicis Sacerdotibus propria Sede depulsis, & indubitanter haereticis intromissis? Novae certe erant causae, & his consequenter nova Synodus debebatur. Cur tunc non venit in mentem ut in talibus causis peteretur a Principe, saltem qualiscumque Synodus celebranda? ut quocumque vel colorato judicio traditionis Ecclesiasticae, palam Pontifices viderentur excludi non solum quorumcumque Urbium Sacerdotes, sed Metropolitanorum

Qui Acacium Sacerdotum deprecantem Synodi celebrationem proponere dicitur. In quo tamen, consensu auctoritate.

incunctanter Antistites? His omnibus cum non restitit suggestione qua potuit, consensit Acacius communicando cunctis, qui in Catholicorum locum, heretici fuerant subrogati. Apostolus autem dicit: Non solum qui faciunt, sed & qui consentiunt facientibus, reos indubitanter adscribi.

Et propterea Acacius in Synodo Chalcedonensi pro eius communiione cum inimicis Synodi a Papa damnatus est.

§. 39. An hæc licuit sæculari potestati, & actis talibus Acacio consentiente absque ulla Synodo, quam ipsa rerum novitas exigebat, absque Sedis Apost. consultatione perficere, & Sedi Apostolicæ non licuit secundum tenorem Synodi Chalcedonensis, in veteri utique causa, & veteri constituto juxta diffinitionem damnata, inimicis Synodi Chalcedonensis Acacium communicantem à sua communione depellere?

§. 40. Sed inquit, Acacius Principi obviare non potuit: cur Basiliæ, quia voluit, obviavit? Cur ipse Zenoni, ne palam Petto Antiocheno (quamvis latenter hoc fuerit) communicare videretur, non commodavit assensum? Ecce resultanti non insitit Imperator, ecce vni nolenti non intulit, ecce refugienti contagia manifesta concessit. Postremo, cur tanto tempore, cum illa gererentur, vel gerenda cognosceret, non ad Sedem Apostolicam, à qua tibi curam illarum regionum novèrat delegatam, referre maturavit, sed prius laudator factus est ipse gestorum, quam vel præmoneret talia esse tentanda, vel ne tentarentur obstitit, sicut sub Basiliæ jam fecerat? Cur illis cæteris communicare consensit, qui depulsis Catholicis Sacerdotibus, indubitanter heretici singulis Urbibus fuerant substituti? Postremo, ille defuit suis partibus, & quæ Sacerdoti Catholico competere, agere fastidivit: idè Sedes Apostolica, quod ad eandem pertinebat, vel potuit vel debuit præterire. Quilibet igitur modo hereticorum complicei refutavit, & consortem communionis externæ à sua communione dimovit.

Nec Papa damnatione Acacii debuit intima. ve Episcopis Orientis, quia communicaverant Acacio, & idè ut eis scilicet: damnati quoque sunt.

§. 41. Nec opus fuit nova Synodo, cum veteris constituti sufficienter hæc forma præferberet: nec opus fuit, ut hæc scienda Orientis Episcopis intimaret, quos expulsionem Catholicorum, quæ agebantur in causa fidei, non ignorasse manifestum est, & communicando hereticis subrogatis, facto tali consensisse non dubium est, etiam cum externæ communionis effectis, nec potuisse, nec debuisse Sedis Apostolicæ scita tractari. Ecce agnoverunt in eorum professione, qui constantissime perdurant, quod fidei communionique Catholice deberetur. Ecce agnoverunt quemadmodum à talibus recedendo, imò talibus contra moliendo, à fide & communione Catholica deviarit Acacius, seque pariter cum eodem, errori subdiderint. Ecce agnoverunt quam justis ex causis, pro fide & communione Catholica atque Apostolica (cui & illi qui in ea persisterant, congruebant; & hi, qui prostantibus obviabant, ab eadem debebantur alieni) Sedis Apostolicæ auctoritate sit renotus Acacius, ad cujus præcipuè vocatus examen, vel venite, vel mittere non curavit, ut se de his omnibus, ut confidebat, absolveret, ejusque pariter quicumque complices extiterunt, atque ab illa merito cum his communione discretus, à qua se ipse primum cum suis consortibus Catholicis Pontificibus discrepando, cognoscit separatæ. Iuræque sententiam ille damnationis excepit, cæterique consortes cum suis consortibus promulgandam, qui solus pro omnibus suis consortibus in communionem se recidisse perfidix, ad Apostolicam Sedem missis literis est professus. Cui Acacio, si communicaverant Orientales Episcopi, antequam huc referret, pariter utique reatu, sine dubio probantur involui, jureque per illum transgressionis sententiam susceperunt, tanquam facti cum eodem communionis externæ, qui utique non consuli, tanquam nostræ communionis homines, jam deberent, sed tanquam in contrario positi, in consortio resistari. Si verò non communicaverant antequam Acacius huc referret, & communicantem notare debuerant, & ipsi de eodem potius huc referre, atque Apostolicæ Sedis vigore percussum merito comprobaret, cumque ea Sede Apostolica, tantisque illis Catholicis Pontificibus magis tenere concordiam. Sed quia ab illorum societate deiecerant, & eorum successoribus communica-

re delegerant, idè cum Sede Apostolica mirum congruebant, quia in sortem reciderant prævaricationis Acacii, & illius se sine dubio prævidebant sententia consequenter astringi; ob hoc eum videri volebant esse damnatum, quia se cognoscebant in eadem prævaricatione damnatos, in qua hodie quoque manere persistunt. Sed sicut ij simili conditione constricti, complicei suum non possunt judicare non jure damnatum, neque reum possent competenter absolvere; sic illo justè prævaricatore damnato, ipsi quoque pari jacent damnatione prostrati, neque ipsi respicientes poterunt prorsus absolvi. Quia sicut per unum scribentem, eorum omnium vulgata transgressione, qui in eandem perfidix reciderant actionem: sic in uno eodemque qui pro omnibus scriberat, vel scribendo omnium prodiderat voluntates, transgressione punita, pariter quoque, cum eodem, vel in eodem, est complicei transgressio punita cunctorum.

Solus ergo Pontifex à damnationis sententiam subit in Acacium.

§. 42. Quæ tamen sententia in Acacium destinata, etli nomine tantummodo Præfulis Apostolici, cujus erat utique potestatis legitime, probatur esse deprompta, præcipuè cum secretò dirigenda videretur, ne custodiis ubique præsentis, dispositio salutaris, quibuslibet difficultatibus impedita, necessarium habere non posset effectum.

Quæ plurimorum Italia Sacrorum congregatio probata fuit.

§. 43. Tamen, quia Orthodoxis ubique dejectis, & hereticis tantummodo, eorumque confortibus jam relictis in Oriente, Catholici Pontifices, aut residui omnino non essent, aut nullam gererent libertatem, plurimorum in Italia Catholicorum congregatio Sacerdotum rationabiliter in Acacium sententiam cognovit fuisse prolatam. Quæ congregatio, facta Pontificum, non contra Chalcedonensem, non tanquam nova Synodus contra veterem primamque cognovit, sed potius secundum tenorem veteris constituti, particeps Apostolicæ executionis effecta est. Ut satis appareat Ecclesiam Catholicam, Sedemque Apostolicam, quia alibi jam omnino non posset, ubi potuit, & cum quibus potuit, nihil penitus omisisse, quod ad fratrum pertineret, pro intererata, & sincera communione tractatum.

Quæ omnia Orientalis cognoscit & laudat præsentem à sacris aberrant.

§. 44. Quæ cum universa noverint, qui videntur Ecclesiis orientalibus nunc præesse, propterea Christianam reparari legitima curatione refugium unitatem, quia occasionem dissensionis hujus, suis ambitonibus suffragantem, deponere jam recusant, quia sine auctoritate Sedis Apostolicæ omnium Ecclesiarum passim peragere nudent, magis eligentes in errore persistere, quam præsumptionum suarum perdere facultatem, plus usurpationum suarum licentiam diligentes, quam divini iudicii tenentes corde respectum. In quo necesse est, velint nolint, tam de fidei communionisque Catholice sinceritate neglecta, quam de paternis Canonibus evidenter irritis, recipiant quod merentur, nisi dum hic tempus admittit, hæc damnationis æternæ pericula, correctis mentibus studeant declinare, ut possint non tales permanere, quibus insolubilis est lata sententia, sed a talibus recedentes, ab eadem sententia non teneri. Quæ sicut in errore durantiibus nunquam solvenda præfixa est, sic ab his extranea qui extiterint puniendæ pravitatis immunes.

Hæc ad Pont. D. n. n. omnia satisfaciunt.

§. 45. Hæc verò ad institutionem vestre dilectionis, satis abundeque sufficere judicamus, quamvis eadem latius, si Dominus concesserit facultatem, studeamus exponere, quatenus & fidelium quisque cognoscat, nihil Apostolicam Sedem (quod abijt) præproperè censuisse, & non habere quod juste possit opponere, perversa doceatur improbitas. Recte autem fuerit vestra mediatio, si illa quæ scribimus, pariter Catholicis, & contraria sapientibus innotescant, quo & satis necesse sit firmitas, & male sanis competens medicina præbeatur.

D. n. P. n. l. die 1. Feb.

Dat. Kalendis Februarii, Victore viro clarissimo Consule.